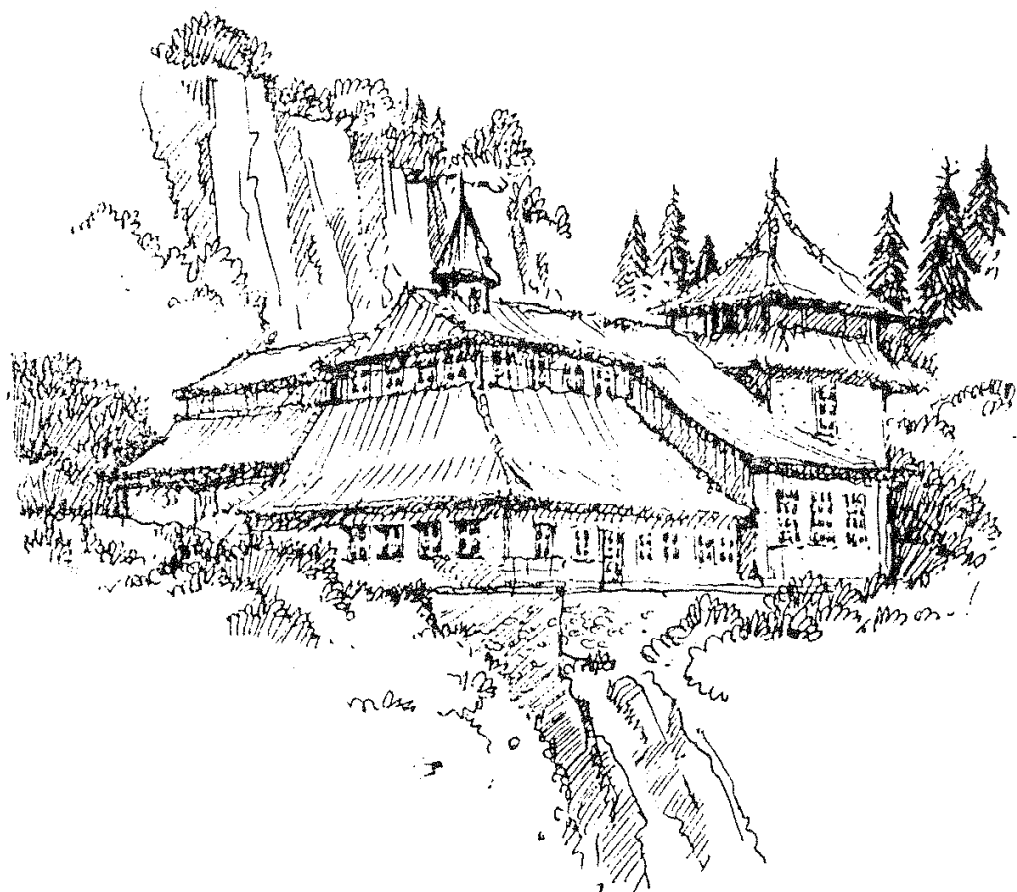

PALANTÍR

4/94

Společnost přátel díla J.R.R.Tolkiena

Tak, po sérii romantických a vtipných úvodníků bych s dovolením přešel pro jednou do poněkud věcného a méně záživného stylu. Rád bych se zmínil o tom, co mi připadá, že se za posledního půl roku změnilo, přihodilo a vůbec udělalo, a co se týká Společnosti a Tolkiena u nás obecně.

Především bych chtěl zdůraznit, že přes všechny výhrady, které mám já a které patrně má většina členů (ať těch, kteří mají trochu vliv na dění ve Společnosti i těch, kteří zatím jen dostávají časopisy a čas od času se přijedou podívat na nějakou akci), je můj celkový dojem mimořádně pozitivní. Myslím, že by totéž mohli pociťovat i ostatní. Ti, kteří vidí věci uvnitř, vědí, že naše představy o tom, jak by měla Společnost vypadat a fungovat, dostávají stále konkrétnější podobu a je tak jistá naděje, že

budeme moci poskytovat více zpráv, zajímavých článků a vůbec všeho, k čemu jsme se zavázali v informačních dopisech, v kvalitnější podobě a s větším pohodlím a pravidelností.

Mizivý počet vlastních „odborných“ příspěvků v porovnání s americkými, anglickými nebo i finskými tolkienovskými fanziny možná není až taková ztráta. Jednak nemůžeme nikomu vyčítat, že nepíše články o jemných odstínech v Tolkienově díle, když nikdo u nás na to nemá dost podkladů, jednak tak zůstává více prostoru právě pro poskytování těchto zdrojů v podobě překladů z anglických knih, časopisů a fanzinů. Trochu škoda už je, že do soutěže, vyhlášené před půl rokem, nepřišla ani jedna povídka, ale i zde uznávám, že naše představy byly nejspíše poněkud nadnesené a patrně není možné ve vzorku 100 lidí (současný počet členů Společnosti) najít dost těch, kteří by byli schopni napsat za poměrně krátkou dobu příběh na zadané téma. I když právě vlastní tvorba by našim časopisům dodala tu pravou atmosféru a „šťávu“, myslím, že pokud někdo dokonce něco napíše, má asi ve svém okolí nějaký bližší fanzin, časopis či něco podobného, kde se daná povídka či báseň uveřejní. Redakce Thorina bývá většinou přece jen trochu „daleko“, a to jak vzdálenostně, tak co se týče komunikace.

Vcelku se dá říci, zdánlivě v rozporu s mými předešlými tvrzeními, že Společnost se od svého vzniku posunula od amatérských a nadšených začátků k profesionální rutině. Bez negativního podtextu. Zatímco časopisům tato změna rozhodně prospěla (každý musí při porovnání uznat, že dnes jsou jak obsahem, tak formou mnohem kvalitnější), organizace akcí je možná daleko propracovanější, přesto budu vždy patrně nejvíc vzpomínat na neobyčejně živelné první Bilboviny, na kterých se všichni teprve potkávali, nikdo nikoho neznal, nevěděl, co má od ostatních očekávat, a všechno bylo krásně nové a otevřené.

Dnes nezakončím jako v prvních úvodnicích apelem na všechny, aby se více snažili a dělali vše, co je v jejich silách, jinak se Společnost nepřenese přes další Palantír či Thorin. Tyto záležitosti se již ustálily, ačkoliv bychom stále přivítali více zajímavých článků a především obrázků do obou časopisů, abychom nemuseli pokaždé shánět na poslední chvíli něco vhodného, ale aby vždy byla po ruce dostatečná zásoba, ze které by se dalo vybírat. Spíš sám za sebe prohlašuji, že se pokusím vrátit opět Společnosti něco z entuziasmu a „života“, který zde byl v roce stých profesorových narozenin.)“

P.S. A hele. Tady je jeden příspěvek do soutěže. Paráda!

P.P.S. No né! Ještě jeden. Neuvěřitelné...

BILBOVINY

Když hobit Frkofous obdržel pozvánku na letošní Oslavu Bilbových a Frodových narozenin, zajásal. A protože přišla nezvykle brzy, stačil se ještě dokonce domluvit s přáteli. Cesta byla dlouhá, přijeli až večer, ale Dno pytle vypadalo útulně a Bilbovy slamníky byly měkké. Frkofous se někdy musí zeptat, čím se plní. Jen ho trochu mrzelo, že s sebou zbytečně vezl ve spacáku zabalenou deku.

Než se stačil Frkofous trochu rozkoukat, upadl do rukou dvou sličných elfek, s kterými se hned vydal na dlouhou procházku. Množství komárů bylo snesitelné, a tak probrali kdeco. V diskusi spolu se skupinou dalších hobitů pokračovali i po svém návratu. Bavili se o Tolkienovi (což někteří z účastníků nechápali), ale spíše na literární úrovni. Na přetřes přišla i výška hradeb Minas Tirith a otázka Toma Bombadila. Všem se příjemně usínalo vedle terária s obrovskými hady. Druhý den šli nejdovážnější z odvážných hrát jakousi hru. Frkofous, jsa poučen předchozími zkušenostmi, se šel raději projít krásným parkem (a opět ho bylo možno vidět ve společnosti elfek). Když posledně hrál akční hru, zničil se tak, že když pak musel v tělocviku běhat, byl jeho čas - díky zálibě v mačkaných jahodách se smetanou a sedění u krbu nikdy skvělý - úděsný.

Později se rozšířila zpráva, že ve sklepech je mučen pokladník Společnosti.

Bohužel to nebyla pravda, ale ukázalo se, že s ním skutečně přijela televize (jak se již od pátku šeptalo). Nikdy si na oslavu nepouštějte televizi. Pouze se pletou a snaží všechno organizovat, čímž vnášejí chaos do už tak dost velkého zmatku. Díky nim se také o něco protáhl rytířský turnaj. Rekové bojovali udatně a Frkofous jen tiše zíral. Když se jednou pokoušel vládnout mečem, měl ještě čtrnáct dní odřené ruce.

Ještě před turnajem se spousta lidí nahrnula do nevelké místnosti, aby shlédla pověst o Alladinovi. Je s podivem, jak moc se všem ten zpotvořený příběh z daleké Ameriky líbil. Promítal se i film označovaný za nejslavnější dílo Gothmogových brachů. Obecenstvo se smálo často již dopředu - tak dobře tuto perlu zná.

Tou dobou se již začaly šířit pověsti o hostině, a kdosi prý dokonce na vlastní oči zahlédl velikou nádobu plnou polévky. Trvalo ale ještě celé věky, než se vyhladovělí hobiti mohli najíst. Jistě by to nepřežili, nebýt přednášky, která ve svém dlouhém názvu zajisté měla adjektiva jako nový, pravdivý, objevný... Pozornost se tentokrát zaměřila na Mandosovo a Yavannino spiknutí proti Noldor, ale pozornosti neušla ani Galadriel (ano, to ona byla iniciátorkou Zabíjení rodných). Zvláštní je, že tentokrát nemusel být nikdo vyveden ze sálu,

máváje při tom Silmarillionem. Naopak, publikum ochotně radilo a doplňovalo přednášejícího. Frkofousovi přišla nadhozená myšlenka komentovaného vydání Silmarillionu docela zajímavá.

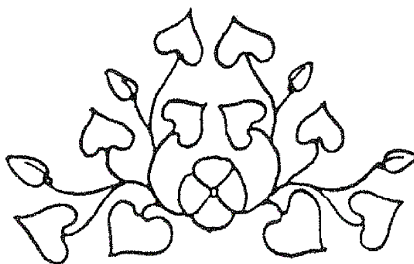
Rychle se stmívalo, a proto se začal volit Bilbo. Volba byla několikakolová a lehce inspirovaná některými populárními televizními soutěžemi. Slavnostní předání úřadu doprovázel ohňostroj, ale z toho Frkofous moc neměl, protože s několika dalšími hladovými zoufalci zaujal místo poblíž vstupu do hodovně síně. Toto rozhodnutí se ukázalo prozíravé, neboť už brzy okolo volaly, klepaly, skandovaly, písaly a zpívaly hordy méně rychlých hobitů. Dlouho se všichni dožadovali pozornosti, ani ničivé mručení nepomáhalo.

Nakonec se ale přeci jenom dočkali skvostné hostiny. Jídla bylo dost snad i pro ty nejhladovější a hlasy rejpalů, kteří upozorňovali na trochu neuměřené množství soli a kari v polévce, zcela zanikly ve všeobecném pochvalném mlaskání, obzvláště když Bilbo rozdělil mezi přítomné svůj dort a organizátoři odkudsi vytáhli další zásoby.

Následovala další (tentokrát noční) hra, ale Frkofous si vzal svůj lampiónek a odebral se na diskusi o knihách z cyklu Historie Středozemě. Povídal si, okusoval jablko a dostal i pár karamel, ale nakonec je vyhnalo pár spánkuchtivých trpaslíků. Přesunuli se tedy jinam a na přetřes přišla Frkofousova oblíbená témata jako Hudba Ainur a podobné obecnější otázky, ale mluvilo se i nevázně ... však to znáte. Brzy ráno se z nočních toulek vrátilo několik elfů a Frkofous byl omámen jakousi kouzelnicí, které se prostě nedalo odolat, a slíbil, že napíše tuto zprávu. Protože bylo příliš pozdě, posunul si ručičku hodinek o hodinu vzad (aby se alespoň trochu vyspal) a ulehl. Druhý den už jen chvatně sbalil své věci do baťůžku a odjel s přáteli domů. I když oslavu trochu zkomplikovaly některé osobní záležitosti, mám pocit, že to bylo moc příjemné setkání, za které je třeba Bilbovi pěkně poděkovat. Hudbymilovní elfové krásně zpívali, hrdinové se potloukali rozsáhlými podzemími a nejodolnější bojovali proti mafii v městě Palermu.

Nashledanou za rok.

Jirka Grunt

NĚKOLIK POZNÁMEK

K JISTÉ PASÁŽI VE ZPRÁVĚ O LETOŠNÍM PÁNOVI PRSTENŮ

(Palantír číslo 3/94, strana 3, řádky 8-9)

Motto:

*Gehyrst þu, salida, hwat þis folc segeþ?
Hi willaþ eow to gafole garas syllan,
attrynne ord ond ealde swurd,
þa heregeatu þe eow at hilde ne deah.
(The Battle of Maldon, 45-48)*

Smutným a zkrušeným zrakem jsem spatřila
Palantír, kde líčí se letošní „Pán“.
Pokálel, potřhal krkavec krákavý
bojový praporec všech pražských bitců.
Ach, plémě Grendela, pohůnku Gothmogův!
nedobře zpívals - vždyť ne jeden scop
v písních svých hrává o Pražanech hrdých
a činům jejich pak vzdává vždy čest.
Přemnoho vladyků od prahů Wild Ahuy
skutky již velkými slavně se skví
díky svým mečům. Ba, dostatek máme
hrdinů zdatných - ty zmlkni, havrane!

Dagread

Do země Cymru prastaré pověsti, v níž nyní přebývám, list mi došel od ctné
Dagread, jenž vyličuje, coť bojovník jakýs skrze Palantír mezi přátele
Středozeře do světa vytroubil: „(...)členové SPDPJRRRT z Prahy, jak známo,
rádi bádají o písmu a jazycích, ale meče drží jako lopaty," pravíť prý tento výr o
klání nedávném, jež „Pánem prstenů" slulo.

Pokud vzpomínám dobře, bylť jsem já jediným pražským ČLENEM
Společnosti, jenž na klání zápolil, a zde chci vyhlásiti, že mně NENÍ známo, že
bych meč svůj jako lopatu držel; nezdá se mi jasným, jak by bojovník lopatou
zápolící mohl jakožto Éomer všemi bitvami Války o Prsten projíti, zraniti
Gothmoga ve hvozdech pod Minas Morgul i mnohé jiné a padnouti v poslední
zoufalé obraně na věžích Minas Tirith.

Mínil-li však onen bojovník i ostatní pražské bojovníky na Pánovi prstenů, již nejsou členy SPDPJRRRT, tedy přede všemi přáteli mé, již na černé sraně pod korouhví krysy bojovali, pak mohu i tu trochu skromnosti, již jsem se mluvě sám o sobě držel, bez váhání odhoditi a s upřímností prohlásiti, že ten posměváček má buď poněkud zatemněnou svou mysl, aneb nikdy nespátřil bitvu mužů jinak než z přeuctivé dálky a snad od hospodské lavice. Vždyť, ač při klání na protivné straně stáli, vskutku nemnohdy spatřil' jsem společnost válečníků tak chrabrých a s mečem zdatných, navíc i s mravy rytířskými, již šermující zbraní, nikoli slovy, nevynikají onou babskou hašteřivostí a hádavou lstivostí, jako na Pánovi prstenů mnozí (stydno říci) obzvláště ze země moravské...

Za sebe mohu jen onoho bojovníka vyzvati, aby při nejbližší příležitosti neváhal okusiti našich lopat.

Dolyr Morsarský

Možná se vám již stalo, že jste sešli z osmiproudé dálnice konce 20. století a octli se na pěšince ve Středozeví. Zajisté budete souhlasit, když řeknu, že na takových místech neobyčejně potěší duši pohled kolem sebe. A o pěkné věci se má člověk dělit; víte-li tedy o nějakých středozevíských koutech, které vám nejsou natolik drahé, aby byly tajné, napište nám, prosím, pár vašich položek do připravovaného Tolkienovského průvodce po zemích (nejen) českých. Ideální by bylo (ne nutně) stručné heslo a adresa (viz ukázkou níže). Další možností pro ty, co si rozumí se sklíčky, jsou fotky. Znáte-li zajímavá místa, která vám připomněla cokoliv od kasáren v Angbandu přes Lórienské zahrady až po Gondolin, hl. nádraží, udělejte obrázek. Výstava potěší vás i ostatní na tradičních setkáních - už teď byly nějaké obrázky na Bilbovkách, další můžete přivést na Dracon. No a ideální je to zkombinovat - přinést tip na pěkný výlet do Středozeví ještě navíc doplněný obrázkem nebo fotkou, to by bylo vskutku nejlepší. Redakce se moc těší na vaše nápady.

P.S. Jak vidíte, tento návrh neklade žádné nároky na vaše literární či podobné schopnosti, takže doufáme, že to s ním nedopadne jako s apely na příspěvky či s literární soutěží.

Mlžné Hory se nacházejí přímo v Praze na místě jménem Divoká Šárka. Spojení: pražská MHD. Specialita: skřeti chodby

Orodruina je k vidění pod názvem Hranická propast. Spojení: vlakem do v podstatě čehokoliv nad Bečvou, odtud pěšky (nejblíže to z Teplíc). Specialita: poblíž není Mordor, ale Hůrka

A tak podobně. U méně známých míst možná bude stát za to se trošku více rozepsat.

Helpštýnský Lotr

Je kosa. Plískanicový podzim v plném proudu, elfové vytahují teplé pláště a trpaslíci si dýchají na zkřehlé prsty. Vzpomínky na horké léto blednou. Což je poněkud občerstvit? Snad z nich zavoní ta speciální směs sluníčka, sušeného athelasu, borové smůly, borového štěstí, oříškového másla a dalších ingrediencí, které připomínají prázdniny. Stačí jen zavřít oči (a otevřít kalendář) — ano, a rázem je 10. červen a k velikému¹ hradu Helpštýnu proudí davy. Povětšinou jsou to skřeti², taky pár hobitů a asi třicítka, možná čtyřicítka Mocných³, kteří se rozhodli dát družinám dobrodruhů možnost vyzkoušet si, co obnáší taková cesta k Orodruině. Je asi tak za pět minut třičtvrtě na odpoledne, účastníci zhruba doproudili a na věži na hradě se Standa Rygal snaží vysvětlit druhé straně barikády, co vlastně máme zítra po těch nešťastnících chtít. Kontroly jsou jakžtakž bez boje rozebrány, Palča vysvětluje přítomným nevojákům význam pojmu závodčí⁴. Snažím si představit, jak budu přesvědčovat hobity, že jsem Elrond. Zaznívají jakési signály" a začíná skautský nástup. Pohled na davy a davy hobitích družin je vskutku monumentální. Než padne úplná tma, většina lidí pobíhá, hledá, vyvěšuje mordorské, gondorské, kdovíjaké a ještě jiné vlajky, vaří, zacpává si uši před výbuchy smíchu stovek diváků, kteří se shromáždili na nádvoří, aby shlédli (co jiného než) Pána Prstenů by Gothmog br., chystá se na zítřek a především se dobře baví pohledy na šedivě ustarané tváře hlavních organizátorů. Počítač stále ještě nezvládl nával příchozích a opět potvrzuje, že používat k vážné práci technické vymoženosti je nezodpovědnost. Hobiti se dožadují noční hry. Už padla úplná tma. Úzký kroužek nás Mocných neodolá a prolézá i ty části hradu, kam je přístup přísně zakázán⁶. Bára leze s neobyčejnou virtuositou ve svých dlouhých bílých šatech po zdech, Daniela diskutuje architektonické problémy. Hrad je báječný. Padla ještě úplnější tma, všechno spí, aby nabralo síly na zítřek, vlastně dnešek, který vzápětí nastává. Oba závodčí berou své ovečky ověšené Odulami, studijní literaturou, luky, Dlouhým seznamem a mnohým dalším. jakož i prostředky k přežití - vypadá to, že pršet hnedtak nepřestane - a vyrážíme. Cestou do Roklinky ztrácíme tuším Máselníka a Torna Bombadila a debatujeme o možnostech modernizace skřeti armády.

1 jedním z vůbec největších svého druhu

2 při pohledu na jejich počet (a někdy i chování) si člověk nemohl nepovšimnout podobnosti skaut & skurut

3 no. Mocných., moc ne. Ke konci spíš nemocných.

4 co, vy to taky nevíte? Tak se ho příležitostně zeptejte.

5 anebo že by ne? Já už vlastně nevím. Obecně vlastně platí, že to tak možná moc nebylo, bylo jinak a navíc, jak praví klasik, ne nutně v tomto pořadí

6 tak už se, pane kasteláne, nezlobte

Stromovous připomíná dílo pojednávající o této problematice, ale nikdo ho nezná⁷. Roklinka je pohodlná a obydlená. Poslední Namárie a zbytek organizátorů mizí za zatačkou. Instalujeme vhodné exteriéry, jíme, klábosíme s místními elfy, čekáme. Kolem poledního se objevují první tlupy. Hobiti obvykle aspoň tuší, jak se jmenovali otcové členů Společenstva, někteří jsou dokonce schopni zasvěceně diskutovat o tom, kdo to byl Earendil⁸, ale najde se i množství skřetů, kteří jen mírně zpomalí a křiknou: „Pán prstenů? To sem nečeť, dej mi trestný minuty a valíme dál.“ Jejich škoda. Pak už to jde ráz na ráz, Elrond se rozdukuje a přechází na multitasking, až se konečně objeví myslím Bouře Na Caradhrasu se zbytkem pudingu a praví, že je konec. Demontujeme a demolujeme Roklinku a vyrážíme procházkovým krokem směr Šedé Přístavy. Cestou potkáváme spoustu dobrodruhů, kteří trpělivě snášejí obrovské čekací doby¹⁰, zdravíme mimo jiné trpaslíky v Morii, Fangorna, Paní Éowyn v Rohanu, naprosto dokonalého Gluma, dívčiny v Domech Uzdravování, překvapuje nás způsob inscenace záchrany Faramira před hranicí a nakonec se vyhrabeme kolem Mlčenlivých Bdicích až k Hoře Osudu. Stálo to za to. Na pokraji smrti" stojíme u Puklin Osudu a uvažujeme o tom, že by nebylo marné někdy v té Hranické propasti přespat. Dojem kazí jen poslední Mocný, který neví, co jsou to Šedé Přístavy. Zpátky do Kraje jedeme s uondanými hobity. Na cestě je ještě množství družin a tak se rozhodujeme, že není žádný spěch a mizíme ke Skákavému Poníkovi. Mají samozřejmě zase jenom smažák. Boli elfovia vegetariáni? Náladu mi lepší ananasový kompot a také helfštýnští šermíři, kteří nás svezli do toho zdrcujícího kopce. Na hradě pobíhá Standa a shání literaturu, aby mohl nastudovat velkolepou korunovaci. Aragorn srotí sekvence v quenijštině. Počítač hodnotí a hodnotí. Nezdolní hobiti hrají po hradě další hru, pracovně nazvanou 'Kolik měla Arwen let, když si brala Aragorna?' a snáší se další úplně úplně tma. A už je dole. Nádvoří se zaplňuje úplně kdekým, veliká vatra hoří a praská. Jejda, zase ten Kamelota to tak, že pořád. Radši mizím. Ve věži zatím počítač už dopočítal, zasvěcení tuší, že vavříny patří družině jménem Tor (nebo tak nějak podobně strašně) a chystá se půlnoční zjevení Tolkiena na hradbách. Což se Palčovi s jistým zpožděním daří. Bára výstup komentuje poznámkou, že to byl skutečně sám JRRT, poněvadž mu nebylo rozumět ani jediné slovo. Oheň jasně plápolá, příroda se ukládá a já taky. Ráno se skládá ze snídaně a korunovace¹². „Hurá, hurá, vrátil se král“, skandují davy a Gandalf se směje zpod bleděmodrého klobouku. U kovárny začíná 'seminář o Tolkienovi'. Zbytky zasvěcených se povalují v trávě, odmítají diskutovat o tom, kdo to byl Tom Bombadil, a Standa vede rozpravu

7 jde samozřejmě o pojednání o bitvě u Střely, viz Thorin 2/94 a další

8 nejčastější odpověď zní 'takovej meč'

9 který jí sloužil k simulaci sněhové vánice

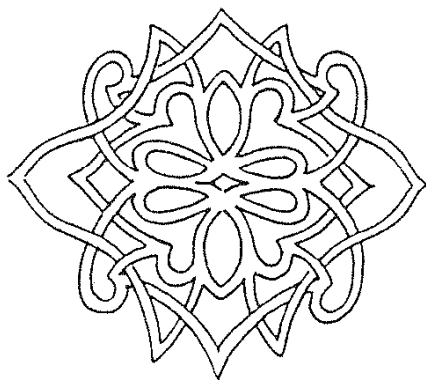
10 kteréžto byly jedním z mála výrazných nedostatků hry - někde se čekalo i celé hodiny

11 hladem, mrazem, vyčerpáním, otravou z teplických pramenů, ...

12 které předcházelo vyhlášení výsledků, rozdávání hobitů z drahých kovů ap

způsobem, kterým zřetelně připomíná Hynka Méda. Pokud je mi známo, všem je dobře. Docela se to vyvedlo. Tlupy skřetů postupně opouštějí místo činu a my je po obědě zvolna následujeme. Cestou domů ještě Standovi není tak úplně jasno, čím se pokusí odrovnat účastníky příští rok; a to ještě tou dobou neví, že na Helfštýn byla uvržena zápočet. Škoda. Ale nevádí - čerstvé zprávy praví, že po loňském „Hoboušovi“ a letošním „Lotroušovi“ se na příští rok chystá „Silmouš“ někde jinde. Nastudujte si gondolinskou problematiku a rozhodně přijďte. Ono totiž organizátorů je sice dost, ale Organizátorů není nikdy dost.

Mirka Misáková

NO NEKUP TO ANEB CO, KDE A ZA KOLIK:

* Michal Hromek vydal další, už třetí kazetu (ani se neptejte, kolik stojí), tentokrát plnou reminiscencí spíše barokních. Avšak jeho minulá věc, LP *Beyond the Lion & Unicorn* jest k máni za pouhých 20 Kč ve výprodeji Albatrosu, Praha, Národní třída.

* Asonanci brzy vyjde druhá kazeta. Tu první, třeba i společně se zpěvníkem, lze koupit např. v prodejně FC v Seifertově 13, Praha.

* Nakladatelství Orbis Pictus stále ještě vyprodává Letopisy Narnie za směšné ceny (5 Kč za kus apod.), např. v Brně na nám. Svobody, v Praze Senovážné nám. 6.

* v Praze Na Poříčí lze získat (občas) Silmarillion (MF) za 42 Kč.

* A zpráva měsíce: Vyšly *Nedokočky!!* (pro nezalce tohoto žargonu tedy *Nedokončené příběhy*) Mladá Fronta nakonec dostala svým slibům a knihkupcům zaplňuje pulty první 'nekanonické' dílo z řady knih, které vydává Christopher Tolkien z pozůstalosti svého otce. Ne každý je ale ochoten dát za vázaný výtisk 126 korun; proto jsme vyjednali přímo s nakladatelstvím dosti výhodnou slevu (o 36 Kč) pro členy Společnosti (i některé ostatní, kteří jsou ochotni si na svůj výtisk trochu počkat). Objednávky zasílejte buď e-mailem na adresu munz@ns.karlov.mff.cuni.cz nebo poštou na adresu archivu redakce (Hynek Med).

ještě jednou

B(i)IBOVINY '94

Tak se ti zatracení přerováci zase nasomrovali někam, kde žádný soudný, slušný a decentní hobit, potažmo člověk neb Elda, prostě nemá co dělat: do organizace jakési akce. Jako by jim nestačil jarní Vevercon -jejich sebevědomí a pýcha zdá se bez hranic. A čím je „akce“ komplikovanější, tím lépe (v této souvislosti by možná stálo za úvahu pozastavit se nad psychoanalytickým rozbohem motivací těchto osob, nejsa však k tomu dostatečně kvalifikován, nebudu to dále rozvádět) a tím větší uspokojení jim to pak přináší.

Jakkoli je to však s podivem, nelze neříci, že letošní Oslava Bilbových narozenin, pořádaná na půdě přerovského fantasy klubu, se vydařila. Vzдор hrůzu nahánějícím rozmarům počasí, děsivým překážkám a organizačním problémům, jež přípravu Bilbovin provázely, a přímo hororovým úvahám na téma možného počtu hostů, kteří přijedou (proč, k Morgothovi, nemá čeština přechodník budoucí?!), nebyl nakonec nikdo těžce zraněn, lynčován ani dohnán k sebevraždě. Dík za to patří především účastníkům - těm, kteří nepřijeli (jmenovitě zmíním aspoň Filipa Můnze), za to, že nám ušetřili starosti s ubytováním; těm, kteří se aktivně zapojili do organizačních prací (za všechny díky Mirce a Ireně za perníčky, Ivaně & spol. za polívku a Jirkovi Kloudovi za to, že nesnědl jídlo na hostinu, které mu bylo svěřeno do opatrování), za to, že nám ušetřili spoustu jiných starostí; těm, kteří hráli s organizátory mafii (za ty nutno vzpomenouti alespoň vrahouna Rošti), navštěvovali s nimi podniky veřejného pohostinství a jinak je rozptylovali, za to, že díky nim jsme se nestali oběťmi úplného psychického zhroucení; těm ostatním, kteří se poslušně a aktivně zapojovali do všech úletových her a soutěží, přichystaných na ně zlovolnými a krvežíznivými organizátory, aniž by nějak projevíli své spravedlivé rozhořčení a touhu po pomstě a fyzicky někomu z nás ublížili; a konečně pak i (ač to říkám nesmírně nerad) organizátorům samotným za to, že jako obvykle odkývali svým „vůdcům“ (které raději jmenovat nebudu) jejich megalomaničké a chorobnou ctižádostí motivované záměry, činíce všechno pro to, abychom se tentokrát vyhnuli blamáži, aspoň když je tu ta televize...

Troufám si doufat, že se nám to v mezích možností povedlo a že těch, kdož z Přerova ve znamení B(i)lbovin odjížděli znechuceni, bylo minimum.

K Vaším službám

Standa Rygal

RADOSTINY

(aneb k uzoufání subjektivní pokus o reportáž)

Když jsem jednoho rána našel v poště pozvánku na Radostiny, váhal jsem jen chvíličku, a tak mě obyvatelé Štětí mohli 21. června zahlédnout sedícího na lavičce v parku. Jedl jsem chleba s máslem, prohlížel devátý díl Amberu a říkal si, že by bylo bezva, kdyby přišel někdo z domorodců a nabídl se, že mě odvede. Nikdo se však neobjevil (proč taky), a proto jsem ještě napsal kus dopisu kamarádce a vydal se na cestu do nedaleké vesnice, kde se oslava konala. Cesta ubíhala krásně, kupodivu se mi nepodařilo zabloudit. Nedaleko přede mnou šli nějací dva lidičkové a já dumal, zda jsou to kamarádi hobiti z Prahy. Mohl jsem je samozřejmě předejít, ale to by cesta ztratila takové to dramatické napětí. Ve Stračí (tak se jmenovala ta vesnička) mi zmizeli z očí, navíc jsem byl zaneprázdněn hledáním domu číslo 69. Pokud někdo víte, jak jsou číslovány naše vesnice, dejte mi vědět. Už jsem si začínal zoufat, ale nakonec se ukázalo (to jsou tedy věci), že ten dům je až úplně poslední, na kraji (kdo by to byl čekal). U vrátek se na mě smáli i ti dva cestovatelé. Bylo pět hodin odpoledne. Ale to již přibíhal pán domu, uvedl nás na zahradu, nabídl nám občerstvení... Pomalu se scházeli i další hosté (převážně členové sci-fi klubu ve Štětí), všichni se začali vzpamatovávat po cestě a s malým zpožděním se mohlo začít oslavovat. Největší svátek všeho hobitstva začal samozřejmě proslovem. Po něm následovala velmi učená přednáška o středozemských kalendářích. Obzvláště přítomní netolkienovci z ní byli trochu mimo. Jeden z organizátorů také přečetl pohled od paní Pošustové, která se bohužel nemohla zúčastnit. Následující hodiny proběhly ve znamení bohatého občerstvení (někteří z nás se museli dokonce zachovat zcela nehobitsky a část jídla odmítnout) a povídání o všem možném. I přesto, že přítomno bylo zhruba deset lidí, vedlo se často i několik diskusí paralelně, takže jen namátkou: co patří do fantasy, je ten ořech za námi ent, ordinální čísla, co je to ten Tom Bombadil vlastně zač, a podobně. Jako červená nit se vším vinuly dohady o správném počestění Tengwar. Vždy, když už se zdálo, že diskutující dospěli k nějakému závěru, nebo že na celou věc zapomněli, vypuklo vše znovu. Báječně jsem se bavil. Noc již značně pokročila, když se poslední z nás vydali domů. Povídali si o počítačích nebo o anglické poesii nebo o cestování -jak kdo chtěl. Doufám, že příští rok takovéto malé oslavy proběhnou všude po naší krásné vlasti a že mě zase někdo pozve. Ještě jeden tip pro organizátory: Radostiny jsou časem jahod a hobiti je milují rozmačkané se smetanou...
S dokonalou úctou

Jirka Grunt

Použita a doporučená Literatura Amber (fantasy cyklus), *Kedrigem* (fantasy cyklus), *Murphyho zákony* (Filosofický systém). *Za Ruskou hranicí* (cestovní causerie).
PS: Tolkienovci se tradičně setkávají i na Parconu. Letos byl jejich počet (patrně vinou vzdálenosti) trochu menší. Con to byl krásny a nikdo neměl chuť (patrně vinou veder) vést složité diskuse, jak bývá zvykem. Povídko se tedy hlavně o feminismu, cyberpunku a dětských knížkách.

ook?

Mnozí si jistě vzpomenou, že jednou ze služeb Společnosti svým členům měla být i knihovna. Někteří si stačili i něco vypůjčit, ale většího ohlasu se knihovně nedostalo. Nejspíš také proto, že nikdo pořádně nevěděl, jak by měla fungovat. Proto jsme se na Bilbových narozeninách zkusili dohodnout na systému, který by snad mohl vyhovovat - tím chci říci, že bude-li mít kdokoliv nějaké připomínky či návrhy, ať se ozve.

Principem knihovny je vzájemné půjčování knížek mezi členy Společnosti, ne hromadění „společných“ knih na jednom místě. Popřemýšlejte tedy nejen o tom, co byste si rádi půjčili, ale i co můžete nabídnout k přečtení druhým. Je také asi zbytečné, aby ten, kdo má možnost zajít na schůzky pelouchu (zatím asi jen v Brně a Praze) sháněl některou knihu přes knihovnu drive, než se zeptá osobně místních.

Jednou za čas obdrží členové spolu s Palantírem seznam dostupných knih -zatím není příliš rozsáhlý, ale až se zapojí více majitelů, mohlo by už být z čeho vybírat. Naleznou-li v něm něco, co by si rádi přečetli, a neznají nikoho, kdo by jim knihu půjčil, dají vědět knihovníkovi (jakýmkoliv způsobem, nejlépe e-mailem), že mají o tu kterou položku seznamu zájem. Knihovník se pak spojí s majitelem knihy (či jedním z majitelů - shodný titul může, a snad také bude nabízet více lidí) a ten ji sám odešle na adresu žadatele (doklad z pošty si samozřejmě uschová - např. pro pozdější proplacení nákladů). Pokud budou všechny exempláře rozpůjčovány, sdělí to knihovník co nejdříve (asi tak do 1-2 týdnů) zájemci a bude vést jeho požadavek v patrnosti.

Vypůjční doba by neměla přesáhnout u českých knih měsíc, u cizojazyčných čtvrt roku, ale individuální dohoda s majitelem je jistě možná. Obalení a označení knihy je věcí majitele - přinejmenším by do ní měl vložit lístek se svým jménem a adresou. Bude-li mít na zacházení s knihou zvláštní požadavky (např. nečíst ji při úplňku), necht' k ní připojí průvodní dopis. Rád bych také podotkl, že knihovna je

založena na vzájemné důvěře - pokusí-li se ji někdo zneužít, se zlou se potáže (např. mu už nikdo nic nepůjčí a nebudeme ho mít rádi). Pro klid majitelů (a svůj neklid) podotýkám, že veškeré záruky za půjčované knihy přebírá Společnost -bude-li někdo nabízet něco obzvláště cenného, asi by nás měl předem upozornit na výši případné náhrady.

Nejpozději po vypůjční době zabalí čtenář knihu alespoň tak důkladně, jak ji obdržel a odešle ji zpět (doklad z pošty si uschová - sice mu nic neproplatíme, ale kdo ví?) Pokud majitel nedostane v očekávané době knihu zpět, může se zkusit spojit s držitelem a pak (nebo hned) s knihovníkem. Společnost začne knihu vymáhat (a taky ji dostane ...)

Při půjčování nebudou vybírány žádné poplatky ani zálohy. Náklady spojené s posíláním budou na akcích Společnosti propláceny majitelům knih proti dokladům z pošty. Doufám, že chce-li si někdo něco přečíst, nebude mu vadit, zaplatí-li pár korun za odeslání knihy zpět.

To by snad bylo všechno k technice půjčování. Máte-li chuť přečíst si něco ze seznamu knih, neváhejte a ozvěte se na níže uvedenou adresu. Pokud jste ochotni nabídnout svým spoluprátelem knihy ze svých sbírek, ať už od Tolkiena, o něm a nebo jen něco, o čem si myslíte, že by mohlo ostatní zajímat, sepište svůj osobní seznam a pošlete mi ho. Seznam by měl obsahovat základní údaje (autor, název, vydavatel a rok vydání), případně jazyk, u méně známých titulů stručný popis („Nelze nečisti“, „Je to fakt sranda“, „Dojalo mě to“, „Monografie o ...“, apod.) případně i další poznámky (překládáte a jste ochotni svůj překlad poskytnout, knihu půjčíte, ale nevěříte našim poštám, požadovaná náhrada v případě ztráty, specifická výpůjční lhůta ...) Neostýchejte se nabídnout již zveřejněné tituly, nebo knihy zdánlivě s JRRT nesouvisející - výsledný seznam bude stejně upraven (nejspíš mnou - ook).

Doufám, že svou vlastní aktivitou projekt knihovny Společnosti dostatečně podpoříte a nezapadne v zapomnění, jak už se jednou stalo.

ook!

Petr Mac háček

VŠK17.X1.B210

Pátkova 3

182 00 Praha 8

tel. 02/855 61 521. 511

e-mail: machacek@ns.karlov.mff.cuni.cz

Vysvětlivky:

Ook'? = Promiňte, že ruším. Prý se tu někdo zajímal o knihovnu. Nebo ne?

ook - to jako že všechno bude ok

Ook! = Veškeré banány vítány!

Shadowlands

Možná jste si všimli, že do naší filmové distribuce přišel britsko-americký film *Krajina stínů*, inzerovaný poněkud odpudivě jako „love story podle skutečného příběhu“. Reklamy se už ale nezmiňují, že tento film nepojednává o nikom jiném, než o našem dobrém známém (doufejme že nejen z Thorina 2/94) C.S.Lewisovi. Jedná se o remake stejnojmenného televizního filmu BBC z roku 1985 a také úspěšné divadelní hry Williama Nicholsona. Název filmu pochází z často citovaného Lewisova výroku, že tento svět jsou pouhé stíny, krajina stínů skutečného života, který teprve přijde. C.S.Lewis hraje ve filmu Richarda Attenborougha (režíroval mimo jiné filmy Gándhí a Chaplin) vynikající Anthony Hopkins (u nás asi nejznámější jako Hannibal Lecter z *Mlčení jehňátek*, Henry Wilcox z *Howardova konce* či James Stevens ze *Soumraku dne*). Role Joy Greshamové, americké Židovky, která konvertovala ke křesťanství pod vlivem Lewisových knih, a posléze otřásla Lewisovým staromládeneckým životem, se zhostila Debra Wingerová - se stejnou brilancí a přímostí, jakou byla známa skutečná Joy Greshamová. Lewisova bratra Warnieho ztvárnil Edward Hardwicke, známý zejména rolí Dr. Watsona v televizním seriálu Sherlock Holmes s Jeremy Brettem v hlavní roli. V *Krajině stínů* se vrátíme do Oxfordu roku 1952, s jeho colleges, Blackwellovým knihkupectvím, ba dokonce i s Inklingy a hospodou Eagle and the Child. J.R.R.Tolkiena ve filmu bohužel nevidíme, i když zde vystupuje postava jakéhosi Christophera Reilyho (hraje jej John Wood), která má jisté tolkienovské rysy. Reily však rozhodně není filmovým ztvárněním JRRT, spíše je to určitý pokus o „obecného Inklinga“, a to ještě více stylem vystupování, než po stránce názorů, které Inklingové zastávali. Ačkoliv se jedná spíše o film na motivy části Lewisova života, než o životopisný dokument, je příběh Jacka a Joy vyprávěn celkem nezkresleně a hlavně poutavě. Rozhodně stojí za to jej shlédnout. Mimochodem, film byl nominován na asi sedm Oscarů, ale nedostal žádného, neboť po té, co jich většinu dali *Schindlerovu seznamu* už na *Krajinu Stínů* nic nezbylo..

P.S. Podívejte se dobře, jakou to knihu čte malý Douglas před spaním!

Hynek Med

DRACON

V krátkosti o tom, co to vlastně Dracon je: setkání příznivců science fiction a fantasy, pořádané už 10 let pravidelně na konci roku v Brně. Kdo by čekal nějaký program, bývá většinou zklamán, protože tento con bývá především společenskou událostí, na které se hodně povídá, hraje a také, abychom nic nezamlčeli, pije alkohol. Tento rok se uskuteční v poněkud netradičním termínu, a to poslední víkend v listopadu, 25. - 27. 11. 1994. Tak, a co s tím má vlastně společného Tolkienova společnost? Díky dobrým kontaktům s hlavním organizátorem, brněnským sci-fi klubem Nyx, máme vždy na sobotu ráno zajištěný hlavní sál, ve kterém proběhne kongres, a navíc je v pátek i v sobotu navečer volný jeden salónek (a nebo taky ne), ve kterém si můžeme pohovořit o Profesorovi, jeho knížkách a našem vztahu k nim. Kdo se nikdy takovýchto debat na některé z dřívějších akcí nezúčastnil, neví, o co přichází. A pro ty, kteří nemají náladu ani na byrokratické žvásty na Kongresu, ani na paodborné povídání při večerních sezeních, poskytuje Dracon přinejmenším útulné prostředí se střechem nad hlavou a chráněné před větrem, kde si můžou popovídat s kamarády, známými, seznámit se s novými zajímavými lidmi a tak vůbec. Pokud vás předchozí pasáž aspoň trochu nalákala (i když bych se tomu dost divil) a ještě nejste úplně rozhodnutí, raději vůbec nečtěte, co bude nyní následovat. Dostanu se totiž do své oblíbené oblasti, kteroužto je administrativa, a obávám se, že bych vás mohl snadno odradit. Jedná se o to, co se vlastně bude dít na Kongresu. Kromě toho, že se odtud pokusíme vyhnat všechny, kteří do Společnosti nepatří, aby by! klid, dostat naopak do sálu lidi, kteří mají co říct, aby všechno nebylo zbytečné, se snad po půl hodině začne dít něco takového, že vám oznámím, kolik Společnost letos prošustrovala peněz, doják velkých dluhů jsme upadli a jak velké členské příspěvky tedy budeme muset vybírat příští rok. Dále se zjistí, že rozhodně není nikdo, kdo by chtěl v příštím roce pořádat Zničení prstenu a Bilbovy narozeniny, protože je s tím spousta práce a vděk vcelku žádný, šéfredaktor časopisů vám vynadá, že neposíláte žádné příspěvky a obecně se shodneme na tom, že Společnost se řítí k neodvratnému zániku. Na závěr se opět formálně schválí současné vedení a všichni se spokojeně rozejdeme do svých domovů, aniž by se nás cokoliv z předchozího jednání dotklo. Doufejme, že tak hrozné to zase nebude. A přestože se budu snažit, aby se také něco vyřešilo a aby i členové Společnosti, kteří se nepodílejí přímo na vedení, měli aspoň nějaký vliv na její činnost a strukturu, neměl by to být klasický suchý a nezáživný sjezd nějakého politického či jiného společenského tělesa. Kandidáti na pořádání akcí v příštím roce už jsou, i když rozhodně

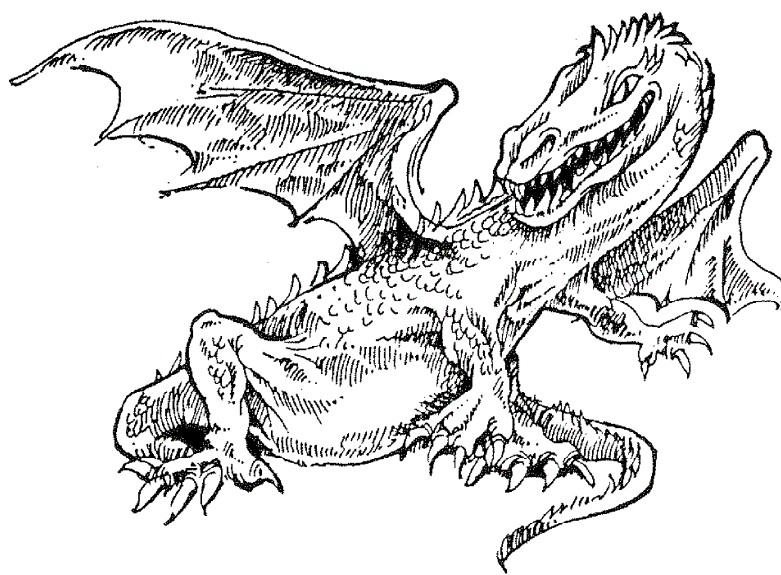
nebudeme mít nic proti tomu, kdyby se nabídl někdo další. Jestliže se vyskytnou nějaké stížnosti, budou se patrně týkat distribuce časopisů, což je náš velký problém už od vzniku Společnosti, a opět nebudeme moci udělat nic jiného než slíbit, že to snad bude příští rok lepší. Bohužel se zde jedná o problém, který se nevyřeší tím, že se najde další ochotný člověk, který nám pomůže, zádrhel je především v komunikaci a organizaci. Členské příspěvky by měly pro příští rok zůstat stejné, možná se pro současné plné členy ještě o něco sníží. Bylo by sice možné příspěvky snížit, protože náklady na tisk časopisů jsou v současné době díky známostem velice nízké, ale rádi bychom měli rezervu jednak pro nepředvídané změny k horšímu a jednak proto, že bychom rádi dělali víc věcí, než jen tiskli časopisy. O tom ale až na Draconu. Když se na to tak podívám, vlastně to nebude až taková nuda a možná to bude i zajímavé. Ne že bych chtěl někoho přesvědčovat, aby přijel, to rozhodně ne, ale v každém případě si vás dovoluji srdečně pozvat a těším se na setkání s vámi.

Pokladník Společnosti

Karel Makovský

P.S. (Pro účastníky Bilbových narozenin) Tentokrát tam žádná televize otravovat nebude.

P.P.S. A ještě domácí úkol pro ty, kteří se rozhodli přijet: že je zvykem na setkání členů Společnosti přivést zajímavé knihy či cokoliv jiného tiskovinového, už není potřeba ani připomínat. Letos bychom se však navíc chtěli pokusit o něco nového. Zkuste zapátrat ve svých fonotékách a objevíte-li nějakou muziku, o kterou byste se chtěli podělit s ostatními, poněvadž si myslíte, že ji neznají, a zároveň se domníváte, že je natolik k tématu a natolik dobrá, že ji „nelze neslyšet“, vezměte ji s sebou. Snad se najde nějaký kazeťák, kde bude možné si kratší či delší kousek poslechnout, domluvit se s majitelem na zapůjčení či okopírování a podobně.

V poslední době zavládlo mezi osobami, které se řadí k takzvanému vedení Společností, zděšení. Na jedné straně jsme byli potěšeni, s jakým zájmem se dožadujete svých Thorinů a Palantíru, na druhou stranu nás zarazilo, jakých trhlin dosáhla především v době prázdnin distribuce časopisů. Stávalo se zejména u členů, kteří se přihlásili až v průběhu roku a potom těch, jež jsou závislí na osobním odběru, že se za letošní rok shledali jen s jedním či dvěma výtisky (což vzhledem k počtu dosud vyšlých čísel není zas tak málo). S požadavky na loňská a starší čísla je to ještě horší.

Dosud jsme počítali s tím, že většina z vás bude uspokojena na některé z akcí, kde si chybějící výtisky prostě vyzvednete. Praxe se od toho trochu lišila, zejména na podnicích jako Pán prstenů, kde na podobné záležitosti vesměs nezbyl čas. Kromě toho i naše zásoby starších čísel se již tenčí a některé z vás jsme prostě nemohli uspokojit na místě.

Vzhledem k tomu, že písemné záznamy distribuce předchozích Palantíru či Thorinů jsou většinou útržkovité, nejsme schopni rozhodnout, komu jsme které číslo již poslali nebo předali. Do této záležitosti hodláme nyní vnést radikální pořádek (pokolikáté už?) tak, že budeme evidovat předání nebo zaslání každého výtisku. Problém s minulými ročníky však budete muset vyřešit osobně nejspíše na Draconu (kde bývá účast zpravidla největší) nebo tím, že zašlete dopis se svými (oprávněnými) požadavky na adresu nově vytvořeného archívu (viz tiráž na poslední straně). Lze jen doufat, že do příštího roku tak celou záležitost uzavřeme.

Elfové kolem nás II

Vlna (h)různých protichůdných ohlasů na velkolepá odhalení, která se zvedla po uveřejnění prvního objevného komentáře z naší dílny (viz *Palantír 1/93*, v omezeném množství ještě k dostání na adrese redakce), nás nutí podpořit svá tvrzení dalšími argumenty.

Začneme upřesněním otázky Lesních elfů, která byla nadhozena už minule. Lesní národ miloval rozsáhlé hvozdy, jak stojí psáno v Profesorově díle. Nikde se ale nepraví, že by měl tendence mizet z lesů kamsi na Západ; nehledě k tomu, jak je k Moři daleko a že Thranduiluv lid se nikdy nevěnoval stavbě lodí (ještě tak nějaké ty vory ze sudů, že). V drsném lidském světě byla pak tato větev elfů zatlačována dále a dále na sever, až do oblasti dnešní Skandinávie, což je území osídlené lidmi jen řídce a skýtá elfům dostatek životního prostoru. O jejich současném životě je známo jen málo, jelikož si své soukromí žárlivě střeží a cizincům není radno se přibližovat na dostřel jejich (ne)chvalně známých

dlouhých luků. Navíc Thranduil po odchodu svého syna zahořkl a jakákoliv žádost o interview končí tragicky¹.

O lesních elfech víme tedy zatím hanebně málo (snad situaci vylepší nějaká letní expedice do tanních krajin), ale zajisté ještě nevymřeli. Je překvapující, že o rasách i událostech vzdálenějších v čase i prostoru je informací mnohem více: elfové procitli před dávnými věky u jezera Cuiviénen, jež, jak víme, leželo na Východě světa. Není známo, kolik jich zpočátku bylo; praví se, že všichni Vanyar, většina Noldor a mnozí Teleri následovali Oromého do Valinoru.

Cestou mnoho skupin odpadlo a usadilo se ve Středozeří. Jedna taková skupina, vedená Lenwem - z níž později vzešli Nandor - se usídlila na březích Anduiny. Anduina se vlévá do Moře v široké belfalaské zátocce; a jak už to u elfů bývá, toulky je zavedly až k Ethir Anduin, kde poprvé zaslechli křik racků. Neuměli však stavět lodě, a tak „marná touha v jejich srdcích zjistit, jaké to země leží na druhém břehu, rostla a rostla“². Tomuto učinil přítrž až jistý Hyargon, který vzal valnou většinu toho lidu, zátoku s nimi obešel a založil svou říši v Dálném Haradu. Hyargonovo jméno sice kanonické pověsti Beleriandu nezmiňují, ale z části jakéhosi záznamu, nalezeného v haradské knihovně, víme, že to byl syn Lenweho a mladší bratr Denethorův. Zpátečnický Denethor a jeho přívrženci se odmítli vydat na pouť do nové země a zatvrzele dál sídlili v údolí Anduiny, až se Denethor nepohodl s Lenwem a odvedl zbytek Nandor do Ossiriandu.

A co se stalo se zbytkem Quendi, kteří vůbec neopustili Cuiviénen? Praví se, že to byli Avaři, kteří osaměle putovali divokou Středozeří; ale ruku na srdce: dokážete si představit soudného elfa, který několik blíže nedefinovaných věků vyplní pouhým bloumáním po lesích a horách? Ba ne. I Temní elfové jsou elfové, nic elfího jim není cizí, tudíž ani jistý stupeň ctižádosti, touhy po moci, sociálních jistotách a byrokratickém aparátu pevné říše.³

Založení takové říše, Rómendoru, na sebe nenechalo dlouho čekat. Na rozdíl od chráněného Doriathu bylo toto království daleko lépe vojensky organizováno. Oni „osamělí poutníci v divočině“ nebyli nikým jiným než členy důkladně propracované špionážní sítě, kteří podávali zprávy o všem novém a neobvyklém. Občas také působili jako poslové, např. právě při stycích s Doriathem (pravda, vzhledem ke vzdálenosti dosahovalo zpoždění a informační šum neuvěřitelných hodnot).

1 Ano, soudíte správně: sérii zmizení českých "turistů", tiskem vydávanou za "nehody při raftingu" je nutno hodnotit zcela jinak.

2 Autorizovaný překlad ze zlomku tzv. "belfalaských keců", které jsou v ústním podání v některých částech Afriky stále živé.

3 Jen se podívejme na jejich bratrance Noldor a jmenovitě na Feanora; k vybudování pevného státu by postačila desetina armád, které dokázal mezi "mírumilovnými" elfy shromáždit on.

Věky ubíhaly, poprvé vstalo Slunce a na Dálném východě procitli lidé. Místní elfové byli pochopitelně udiveni, ale rychle se vzpamatovali a rozhodli se spojit příjemné s užitečným: vědouce, že jejich příbuzní na Západě mají problémy s Morgothem, začali lidem vštěpovat touhu po cestě tím směrem, čímž se jim, mimo jiné, elegantně zbavili.⁴ S typicky elfskou bystrostí si vybrali tři rody pro tento účel obzvláště vhodné; bohužel, tento eruovilibý záměr neměl dokonalý účinek, protože Morgoth nečekal a naverboval si z Mladšího lidu vlastní posily. Pravda, jiný zdroj praví, že tyto Východňany se speciálními instrukcemi také vyslali elfové, konkrétně tajná palácová opozice, vedená jistou Eglawen. Podle (dosud však neoficiálních) záznamů to byla Thingolova první žena, kterou opustil kvůli Melian; prchla na východ a začala spřádat plány na pomstu. Zdá se však zcestné se domnívat, že chtěla použít vojenské síly, spíše je oprávněné se ptát, proč by! Thingol schopen zplodit pouze jedno dítě a to ještě jen dceru, která mu moc radosti nepřinesla?! (To jen tak na okraj.)

S rozrůstáním lidských území se Rómeaquendi rozhodli opustit okrajové části své říše a stáhnout se do hornatého a tedy málo přístupného středu, který důkladně a nenápadně opevnili. Vědomě či nevědomě tak následovali dávného Turgonova příkladu, ale na rozdíl od něho si dokázali anonymitu podržet, takže jen tu a tam k nám z východu zaletí zmínka o vysokých, lidem nepřilíš podobných bytostech⁵. Bohužel zjihu žádné přímé zprávy nepřicházejí, v současné době však začínáme šetření, zda pověsti rozličných černošských kmenů o jakýchsi bílých lidech, především pak tvrzení Masajů, že kdysi byli národem s bledou pletí, lze vzít za bernou minci. (Zajímáváje také srovnání se situací při conquistě, kdy byli Španělé pro svou bílou kůži považováni za bohy - ovšem pozor na možnou záměnu s důsledky númenorejských výprav).

A nyní si položíme otázku zásadní: jak je možné, že Tolkien, který tak mistrně popsal dějiny západního světa, se o těchto neméně důležitých skutečnostech opomněl zmínit? Odpověď je jednoduchá: prostě to nestihl. Profesor sice vlastnil jeden opis Rómenparmy, na jejímž psaní se podílelo několik generací východních kronikářů, ale, zřejmě kvůli těžkostem s vydáním Silmarillionu, ji nezvládl přeložit. Christopher, neznalý východního jazyka, pak její význam naprosto podcenil a kniha nějakou dobu sloužila v domácnosti Tolkienových jako netradiční šoupátko. Poté byla vyhozena na smetiště, kde ji našel náš zahraniční dopisovatel. Díky studiu prequenijských kořenů a především díky profesorovým poznámkám na okrajích se nám podařilo sestavit slovník

4 Dnes můžeme jen doufat, že zůstalo u pouhého slovního přesvědčování; bohužel např. Tolkienem zaznamenaný Beoruv výrok "Za námi leží tma a my jsme se k ní obrátili zády a nechceme se tam vracet ani v myšlenkách.." dává tušit, že naprosto vyloučit nemůžeme ani nejrůznější nátlakové metody, jejichž podstatu zde (z důvodu přístupnosti tohoto plátku mladší generaci) nemůžeme rozebírat.

5 podrobnější výklad o naprostém nepochopení podstaty fenomenu, běžně označovaného 'yetti', s přihlédnutím k neobyčejné elfí přizpusobivosti, která jim patrně umožňuje i změnu fyziognomie, můžete očekávat také až někdy příště

východního nářečí a část přeložit; .nicméně práce nejsou zdaleka u konce a pomoc fundovaných odborníků přijde rozhodně vhod (v případě zájmu zanechte svou adresu v redakci)

Prozatím se loučíme a příště vám snad předložíme úryvek z Rómenparmy i s bohatým komentářem, nebo se snad konečně ozvou naši zahraniční spolupracovníci s čerstvými zprávami.

Arien & Karim

DOBŘÉ (...?) ZPRÁVY

* Televize ČT1 uvádí každou neděli *Letopisy Narnie* v rámci pořadu Studio Rosa (nemusíte vstávat příliš brzo - jsou uváděny až v závěru tak o půl desáté).

* V Mladé Boleslavi bydlí stařec s bílým plnovousem a holí, který se jmenuje Jaroslav Gandalf. Bohužel je to senilní důchodce a Tolkiena vůbec nezná. Hůl je prý impozantní a pomalovaná; avšak motivy ze sokolského sletu.

* Bližší neurčená skupina tolkienovských extrémistů plánuje návštěvu Arpáda Göncze. Na programu setkání je především posezení v komfortní hobití noře, která bude zbudována v za tímto účelem uměle navrženém kopci.

* Vydavatelské záměry Mladé Fronty jsou vskutku velkolepé: do konce roku vydat obrazovou publikaci s ilustracemi k Tolkienovi a také třísvazková (!) *Dobrodružství Toma Bombadila...*

Palantír č. 4/94

vydává Společnost přátel díla J. R. R. Tolkiena

Adresa redakce (příspěvky):
Filip Münz, Ant. Procházky 48. 623 00 BRNO

Archiv (objednávky starších čísel):
Hynek Meš, Lyskova 2073. 155 00 PRAHA

O toto číslo se zasloužili Mírka Misáková, Petr Macháček
a Karel Makovský

Autorem ilustrací je Mirek Bochnák

Vzávěrka dne 21.10.1994

Pouze pro členy Bezplatně